

Kan-ie 't nog, fietsen naar Rome?

Mijn kinderen, vrienden, collega's kijken bedenkelijk. Je leest het in hun blikken: hij heeft best een goede conditie, maar hij wordt toch óók een dagje ouder! Moet dat nou?

Ja, dat moet! Want hij (lees: ik) weet het zelf ook niet zeker en wil het wel eens testen: haal ik Rome, of wordt het treinen, bussen, liften of gewoon omkeren?

Met die gedachte nam ik afscheid van collega's in Friedrichshafen om mijn tocht naar Rome af te maken. Ja afmaken, want 7 jaar eerder was ik tot Milaan gekomen, maar gestopt omdat de toch al tropische temperaturen echt uit de hand begonnen te lopen. En nu was er de mogelijkheid het eerste stuk, tot ruim voorbij Bazel, mee te liften met het Bedrijfsuitje van de Vakantiefietser. Waarmee ik lekker en gezellig kon infietsen in het Hoch Schwarzwald. En weer wennen aan hellingen die bij de volgende bocht en de bochten daarna gewoon verder doorstijgen. En die tijd kosten om boven te komen, waarna je in een fractie van die tijd weer beneden bent om de volgende helling te beklimmen. Ik zie hier de eerste vragende blikken: Is dat nou leuk? Antwoord: Soms wel en soms niet, maar het is altijd verslavend!

En dan alleen, in je uppie: is dát dan leuk? Antwoord: Soms wel en soms niet. Het is fijn je eigen tempo te kunnen rijden, het is fijn om je eigen beslissingen te nemen en bij een verkeerde niet een ander de schuld te kunnen geven en het is fijn om contact te maken met andere reizigers waar je samen of in een groep niet aan toe zou komen. En soms is het ronduit ongezellig om belevenissen en prachtige vergezichten of magnifieke Italiaanse binnensteden niet onmiddellijk met iemand te kunnen delen.

En dan ga je ook nog kamperen? Al die troep mee op de fiets, wat een gedoe! Daar heb ik wel wat water bij de wijn gedaan (in Italië hebben ze trouwens heel goede wijn!): onderweg geen maaltijden bereid, maar veel pizza's en pasta's gegeten (en Italiaanse wijn gedronken) en regelmatig, waar campings ontbraken, B&B's opgezocht.

Bed&Breakfast(!) in Concordia sulla Secchia (Po-vlakte)

En dan de route. Hoe vind je de beste, leukste, fietsbaarste en veiligste route? Daar zijn boekjes voor. Met keurige beschrijvingen, waar je links- of rechtsaf moet, waar het sterk gaat stijgen en hoe lang, bezienswaardigheden en alternatieve routes voor speciale steden, campings, hotels en restaurants. En websites van die boekjes, waar je GPS-gegevens kunt downloaden, zodat je datzelfde boekje voor het vinden van de weg niet meer nodig hebt. Ik volgde Benjaminse, derde - volledig herziene - druk "Onbegrensd fietsen naar Rome". Van 7 jaar geleden, dat wel. En de GPS-gegevens (bleek later) van de vijfde (eveneens volledig

herziene) druk". Dat liep fout. Of eigenlijk, het liep anders dan ik had gedacht. Na Lecco (aan het Comomeer) zelfs "totaal herzien" anders, via een veel oostelijker route. En omdat ik de route op mijn GPS rijd, valt dat pas na zo'n 50 km op. Dus ga je door, want omkeren is zonde! Als je GoogleMaps op je telefoon hebt vind je campings, hotels en restaurants toch wel. Dat werkt inderdaad uitstekend. De kleinere wegen in Italië zijn overigens vaak slecht onderhouden en de Italianen hebben een voorkeur voor verkeersdrempels die vooral voor fietsers heel hinderlijk zijn, maar waar auto's enthousiast overheen kunnen scheuren. Voortdurend goed uitkijken dus en regelmatig fors in de remmen!

Dit was zeker niet de slechtste!

En, zou hij Rome hebben gehaald?, zie ik u denken. Ja, het was een prachtige tocht, dit keer helaas zonder Splügenpas (de pas waarmee je de Alpen écht bedwingt), omdat het weer te slecht was met regen en sneeuw.

Trein naar St. Moritz

Daarom vanuit Thuis de trein genomen naar St. Moritz, waar dus inderdaad 10 cm sneeuw lag. Aansluitend een plekje geregeld in de legendarische postbus tot 20 km voor Ciavenna, toen de temperatuur weer een

dragelijke 12 graden haalde, het zonnetje begon te schijnen en de buschauffeur het verantwoord vond om mij weer te laten fietsen. Daarna alleen maar zon en fraai weer. Met prachtige Italiaanse historische binnensteden, zwemmen in het Gardameer, fantastische vergezichten in Toscane en verslavend stijgen en dalen.

Siena

De terugweg met Flixbus via Frankfurt naar Amsterdam in 29 uur. Een beleving op zich! En de fiets met Soetens deed er 10 dagen langer over, maar we zijn – beide in opperbeste staat - herenigd!

Het is bewezen: hij (lees: ik) kan het nog!